

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobce **P. H.**, bytem, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, odbor právní a Krajský živnostenský úřad, oddělení státního občanství a přestupků, se sídlem 761 90 Zlín, Tř. T. Bati 21, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. července 2012, č.j., sp. zn.

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 27. července 2012 výše uvedeného č.j. žalovaný zamítl odvolání žalobce podané proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 14.6.2012, č.j. a toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně – komise k projednávání přestupku města Kroměříž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona. Tohoto přestupku se měl dopustit schválností spočívající v tom, že dne 3.3.2012 okolo 19:25 hod v na dvoře domu č.p. na ulici, úmyslně obtěžoval rámusem vznikajícím z tlučení do ocelových plechů přistavených k plotu na hranici pozemku V. P., kdy následně přehodil ocelovou trubku na pozemek V. P. Za tento přestupek mu byla uložena sankce – pokuta ve výši 4.000,-Kč a dále mu byla uložena povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč.

Na základě podaného odvolání přezkoumal odvolací orgán správní řízení ve smyslu odvolacích námitek a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval správně, proto odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasil, napadl ho včas podanou žalobou ze dne 13.8.2012, kde namítal, že komise k projednávání přestupku města Kroměříž se opírala o nepřímé důkazy, které nepovažuje za neprůstředné. Namítá, že výpověď svědkyně M. P. je protichůdná a domnívá se, že v době incidentu nemusela být přítomna v jejich rodinném domě jak uvádí. Vychází ze skutečnosti, že manžel Ing. P. nevolal Policii ČR, která by mohla vyvrátit jeho podezření. Proto nepovažuje výpověď paní M. P. za pravdivou. Upřesnil, že mezi sousedy H. a P. jsou rozpory vyplývající ze stavebních úprav při rekonstrukci rodinného domu manželů P. Proto je toho názoru, že napadené rozhodnutí nebylo správné. Blíže žalobu neupřesnil.

Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 2.11.2012 uvedl, že z žaloby vyplývá pouze to, že obvinění jeho osoby je opřeno o nepřímé důkazy, které nepovažuje za neprůstředné. Námitky se vztahují ke svědecké výpovědi M. P., která dle jeho názoru nevypovídala pravdivě. Dále popisoval umístění rodinného domu H. a vytýkal, že v protokolech chybí uvedení, že v místě pod snímací kamerou na dvoře manželů P. býval opřený žebřík o konstrukci ocelového plotu, ze kterého Ing. P. dokončuje stavbu jejich dvorního ocelového oplocení.

K obsahu žaloby žalovaný uvádí, že se s námitkami uplatněnými žalobcem neztotožňuje. V řízení bylo prokázáno, že se obviněný výše popsaného skutkového jednání dopustil a proto byl uznán vinným a byla mu uložena sankce ve formě pokuty a dále povinnost k úhradě nákladů řízení. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně uvedl, na základě jakých skutečností dospěl ke shodnému závěru jako správní orgán. Výpovědi jak žalobce, tak svědků zhodnotil každou samostatně a všechny i ve vzájemných souvislostech. Výpovědi posuzoval rovněž v kontextu s obsahem kamerového záznamu. K námitce týkající se lživé výpovědi svědkyně M. P., že námitky žalobce neuznává, protože tato vypovídala po řádném poučení pouze u správního orgánu při ústním jednání. Ve spisovém materiálu od Policie ČR se nachází pouze výpověď ve formě úředního záznamu a co jím přímo na místě samém 22.3.2012 uvedla. Úřední záznam nepodepisovala. Žalovaný neshledal nic, co by nasvědčovalo tomu, že jmenovaná svědkyně vypovídala nepravdivě, i když žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí připustil, že mezi svědeckými výpověďmi manželů P. byly drobné odlišnosti, neshledal je natolik podstatnými, aby ovlivnily věrohodnost předmětných výpovědí.

Žalobce učinil na Policii ČR oznámení o tom, že svědkyně M. P. vypovídala lživě, avšak toto oznámení bylo následně správním orgánem odloženo a správní orgán usuzuje z tohoto kroku na možnou účelovost jednání žalobce. Jinak se žalobce vyjadřoval ke skutečnostem, které se netýkají tohoto řízení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím

souhlasili. Žalobce s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasil, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud ve smyslu ust. § 51 odst. 1 věta druhá má za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas takovým projednáním věci. Ve výzvě o tom byl poučen.

Soud přezkoumal v rámci žalobních bodů napadené rozhodnutí podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) a dle ust. § 75 odst. 1 a 2 výše uvedeného zákona.

Po přezkoumání všech podkladů nacházejících se v soudním i ve správním spise žalovaného dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není.

Žalobce ve své žalobě v podstatě uvedl jednu námitku, a to, že správní orgán jeho obvinění opírá o nepřímé důkazy a namítá, že vycházel i z výpovědi svědkyně M. P., která vypovídala v řízení protichůdně. Jinak popsal umístění domu, v němž společně se svoji rodinou bydlí zmínil i sousedské spory s rodinou P., která bydlí v sousedství. Žalobce neupřesnil, které nepřímé důkazy uváděné žalovaným jsou pro něho nedůvodné. Namítal jen výpověď svědkyně M. P.

Ze správního spisu žalovaného vyplývá, že správní orgány obou stupňů vzaly jako nepochybné, že předmětného dne všichni, tj. obviněný i svědkové, slyšeli bouchání do plechu. Svědkyně Ing. V. P. hluk z bouchání do plechu přiměl k tomu, že otevřel dveře na zahradu a rozsvítil na ni světlo. M. P. hluk přiměl k tomu, aby se podívala z okna synova pokojíčku, kde se právě nacházela. Svědkyně R. H. sice hluk slyšela, ale podívat se nešla. Obviněný se podívat šel ale nikoho neviděl a plechy se nehýbaly. Správní orgán posoudil výpovědi manželů P., tyto výpovědi považoval za věrohodné, neboť korespondují spolu a tvoří jeden logický celek. S těmito výpověďmi pak koresponduje i obrazový záznam předmětné situace, tak jak jej zachytila kamera umístěná na domě P. Záznam dokresluje a doplňuje výpovědi všech čtyřech výše uvedených osob. I když nezachycuje zvuk, tak nemá odvolací orgán pochybnosti o tom, že plechy opřené o plot P. ze strany dvora H. se pohybovaly v důsledku bouchání. Bouchání do plechu potvrzují ve svých výpovědích jak obviněný, tak jeho manželka R. H. a oba manželé P. Záznam koresponduje i v tom, že ze strany H. dopadla na pozemek P. kovová tyč – lešenářská trubka. Naproti tomu žalobce uvedl, že hluk slyšel, přišel se podívat na dvůr ale plechy se už nehýbaly, což spíše nasvědčuje tomu, že bouchání do plechu probíhalo v době poměrně krátké, tak jak je to zřejmé ze záznamu i z výpovědi svědků P. I když svědkyně R. H. hluk slyšela, podívat se co je zdrojem tohoto hluku se nešla. Z výpovědi svědkyně Hejčové vyplývá, že její manžel hovořil s Ing. P. a měl údajně říci, „P. přestaň mlátit do těch plechů“ naproti tomu Ing. V. P. uvedl, že mu obviněný řekl pane P., proč boucháte do těch plechů. Z obou výpovědí byť nejsou doslovně shodné jednoznačně vyplývá, že obviněný oslovoval svědka Ing. V. P. a nepřímou jej tak v předmětnou dobu označoval za osobu, která do plechu bouchala. Ze všech těchto podkladů jednoznačně vyplývá, že je zřejmé, že předmětného dne v určenou dobu někdo bouchal do plechů, které opřel o plot mezi pozemky H. a P. Není pochyb dále o tom, že o plechy byly opřeny o plot ze strany pozemků H. a také nejsou pochybnosti o tom, že na pozemek P.

dopadla ze strany od pozemku H. kovová trubka. I když obrazový záznam konkrétní osobu nezobrazil lze mít za prokázané, že touto osobou byl obviněný, neboť přístup k těmto plechům bylo ze strany H. a nikoliv P. Dále také trubka, kterou lze označit za předmět, kterým bylo do plechu boucháno, dopadl na pozemek P. ze strany H. Také je prokázáno, že mezi oběma sousedy jsou dlouhodobější sousedské spory.

Soud je toho názoru, že správní orgán vždy rozhoduje na základě všech podkladů rozhodnutí, které shromáždí, přičemž je jeho povinností ke všem podkladům rozhodnutí se vyjádřit a každý z nich posoudit samostatně a všechny pak ve vzájemných souvislostech. V tomto žalovaný nepochybil a vypořádal se se všemi námitkami vznesenými obviněným v průběhu řízení. Správní orgány obou stupňů postupovaly dle platných právních předpisů, neboť proti žalobci bylo zahájeno správní řízení, byly ve věci vyslechnuty svědci i obžalovaný i obviněný, který se měl možnost ke všem podkladům vyjádřit.

Podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., - zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním. Z obsahu správního spisu z napadených rozhodnutí vyplývá, že žalobce se dopustil přestupku proti občanskému soužití tím, že je bezdůvodně obtěžoval hlukem a následně ještě došlo ke vhození kovové trubky na pozemek P. Je zde bráno i v úvahu to, že plot mezi oběma pozemky je neprůhledný a vysoký, kdy žalobce mohl předpokládat, že může někoho zranit. Toto hledisko považuje soud za závažné, neboť žalobce věděl, že se na pozemku P. může někdo pohybovat, protože se tam rozsvítilo světlo. I přes toto vědomí však kovovou trubku hodil přes plot na předmětný pozemek, kde se naštěstí v danou dobu nikdo nenacházel. Ze záznamu lze však dovodit, že kdyby šel přímo k místu, kdy byly plechy o plot ze strany H. opřeny a kudy byla vhozena na pozemek trubka, byl by uvedenou trubkou pravděpodobně zasažen a s největší pravděpodobností by i utrpěl zranění.

Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že není pochyb o tom, že jednání žalobce je závažné a společensky nepřijatelné, byť mohly být jeho důvodem dlouhodobé neuspořádané vzájemné sousedské vztahy pramenící z rozporu ohledně staveb. To však nelze řešit tímto způsobem a naopak se tyto spory mohou ještě prohloubit.

Soud se ve vztahu k žalobě zabýval tím, zda správní orgány správně kvalifikovaly jednání žalobce jako přestupek proti občanskému soužití a jak vyplývá z rozsudku NSS v Brně ze dne 2.7.2010, č.j. 7As 12/2010 pojmy „občanské soužití“ a „schválnost“ představují typické neurčité právní pojmy. Jak už judikoval NSS v rozsudku ze dne 14.2.2008, č.j. 7As 13/2007, že neurčitým právním pojmem je například pojem veřejný zájem, veřejný pořádek, občanské soužití, pohoda bydlení apod., jejichž obsah musí případ od případu posuzovat správní orgán a na základě všestranného posouzení dané situace rozhodnout, zda je v daném případě jeho obsah naplněn či nikoliv. Dospěje-li k závěru, že v souvislosti s předmětným skutkovým stavem je obsah daného neurčitého právního pojmu naplněn, musí dále postupovat způsobem, který pro takovou situaci předpokládá daná norma správního práva. U jednání žalobce byly splněny oba pojmy jak narušení občanského soužití, tak i prvek schválnosti. Tento prvek schválnosti předpokládá také úmyslné jednání a vzhledem k tomu, že správní orgány provedly šetření tím, že vyslechny všechny účastníky jak obviněného tak svědky, vyvodily z toho správné závěry a uznaly žalobce vinným ze

spáchaného přestupku. Žalobce ani nenamítal v žalobě, že by se tohoto přestupku nedopustil, pouze namítal nepřesnosti uvedené ve výpovědích svědkyně paní P., správní orgán se těmito námitkami už v odvolacím řízení zabýval a vysvětlil, že v podstatě její výpověď korespondovala s výpovědí jejího manžela P. i s uvedeným záznamem, který dokumentoval, že ke konkrétnímu došlo, neboť plechy se hýbaly a ze strany H. na pozemek P. vhozena tyč byla a mohla někoho zranit. Na základě výše uvedeného soud po zjištění všech skutečností konstatoval, že žaloba důvodná není a souhlasil s právním závěrem obou správních orgánů. Vzhledem k tomu, že po přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně dospěl soud k závěru, že správní orgány postupovaly správně, jejich jednání nebylo v rozporu s platnými právními předpisy v projednávané věci žalobu žalobce zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s. Podle tohoto ustanovení odst. 1 nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce úspěch neměl, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. ledna 2013

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
samosoudkyně